

עכשין בא השה"צ בהצעה יחדשה: לא יתנגדו לפעולה

חנוכית של החלוצ בחנואי שהתקציב לענייני חנוך ינתן קודם כל להסתדרות חנוכיות, ורק השאר יוכל החלוצ להוציא למטרות חנוכיות, אם הצעה זו תתקבל - יכנסו לחלוצ. לדעת דובקין יש לקבל הצעה זו. השה"צ עכשיו חושש להיות מחוץ לסידורי העליה הנמצאים בידי החלוצ. לא הצליחו בארגון קרן חלוצ בניגוד לקרן החלוצ.

ב' חשרי  
16 ספטמבר  
יום א'

ורשביאק סופר המומנט ראין אחי - על המצב בארץ,  
על ברוסל, המועצה, המצב בציונות, התכוננות לפעולה בחו"ל, ישיבת  
הוה"פ הציוני.

11 בבוקר (אחור של 1 1/2 שעה) ישיבה עם הצג. של-פוע"צ.  
בנארי מביע דעתו על הפוליטיקא של המפלגה פעולתה ועמדתה בשאלת  
הלשון. רייס אינו מסכים לחאור הפסימי של ביר. אין קשר סטניק  
בין הרכז ובין הסניפים. ההצלחה בבחירות אינה אמנם בכוח המפלגה  
אלא בגורמים אישיים ומקומיים, אבל היא מעידה על קידמה למפלגה  
של המצביעים. אולם אין משמעת במפלגה. אין רייס חושב שלמפלגה  
אין דרך - יש בה חלוקי דעות, אבל יש דרך למפלגה, השונה מדרך  
מפלגות אחרות בברית. מרכז הוכוח הוא שאלת השפה - לא ביחס לארץ,  
כי אם ביחס בגולה. אם "תרבות" תעבור לידינו - תחדל להתקיים,

כי חרבות היא קלריקלית. החורים לא ישלחו ילדיהם לב"ס חילוני  
אפילו עברי. שאלת הלשון היא בעיקרה פוליטית. "חרבות" זהו קו  
פוליטי מסוים ברחוב היהודי.

אני לבסוף שפכתי את לבי בנאום שנמשך שתי שעות על  
האשמות סיגר נגד א"ה, על שאלת הלשון, על היות המפלגה מחיצה,  
על מעשיה בועידת א"י העובדת, על מה צריכה להיות מפלגה שלנו  
פה, כלפי פנים וכלפי חוץ, מרכז לכל התנועה של א"י העובדת.  
שאלתי בזכות מה הם נלחמים בפועל היהודי המאורגן בבונד וסלגים  
אותו בבחירות לקהלה, לעיריה ולסיים, ציינתי שתבונד הוא סוכרת  
המציאות כי הוא הקונצפציה הסטטית וארגון ומציאות הקיימת, בשעה  
שכל מהוהנו נובעת מתוך הקונצפציה הדינמית, וכך בכבוש הכחות  
והפרוצסים הדינמיים שבחיים היהודים נהיה לכוח, ורק בנצחוננו בא"י  
נחגבר על הבונד. לבסוף בארתי להם את שאלת האחד מתוך הצורך  
הכפול: כלפי פנים, בארץ, וכלפי חוץ, בחו"ל. הדברים קשו רושם,  
ועל המפקקים השפיע בודאי. טיגר שאלני אם אבוא בדברים עם שחר  
הגופים בלי ידיעה והחלטת הצ.ק. ובארתי להם שבשאלת הקונגרס מחלים  
רק הוה"פ של ההסתדרות, ואינני זקוק לשום סמכות אחרת, בשאלת האחד  
אבוא בדברים רק במטרה אינפורמציונית, כי אין לי גם סנדס מא"ה  
לנהל מו"ס.

אחרי הצהרים הלכתי עם דובקין לגרוחוב.

ערסוח-שחח גבוהות, אורוה של 4 סוסים, רפח ל-7 פרוח, מכונות קציר  
ודיש, 22 בחורים צעירים (מהם 7 בחורות) ברבם מהחלוץ הצעיר, רעננים,  
נוהרי-פנים, רוקדים בהחלהבות. באו גם פלוגה א' של שחריה, העולה

בקרוב לארץ. ספרתי להם איך באו חלוצים לפני 24 שנים, איך עלו ואיך נחקבלו בארץ, מה טעאו שם וכמה בודדים וגלמורים ובלתי מובנים היו במשך הרבה שנים ומה יש היום. שוב רקדו וששו בדבקות, ובינחים אחרחי לישיבה שקבעתי עם השעה"צ בערב.

על פי עצת דובקין נצלתי את החופש הראשון בערב שהיה לי ללכת לביאטר היהודי. חתנהגות פרועה ומשומצת כזו של הקהל טרם ראיתי מימי. ישבו שנים שלשה במקום אחד, נדחקו והדפו איש את אחיו, נצטפפו סמוך לבמה, חרפו וגרפו והכו איש את אחיו, מהאו כפים לכל ארמיסט בהופיעו על הבמה (באמצע המשחק) - והמשחק עצמון שתי אנקדיסות שטחיות, חפלות, סמולאות הלצות זולות, גסות, ציניות, מחוסרות טעם, ברק וחוכן ויופי, שריח האטליו ובית המרוח נודף מהן - והקהל צהל לקראת הלצה מלוכלכת, השחולל והתפקע סצחוק. המשחקים והקהל היו ראויים זה לזה. הרגשתי כל הזמן בחילה, ועד שלא נגמרה המערכה השלישית קמתי והלכתי.

ג' חשרי  
17 ספטמבר  
יום ב'

מעשר עד שתיים ישיבה עם השעה"צ בשאלת האחד. דברתי אתם על קושי ההתלכדות בארץ ועל מהות שאלת האחד, על האחריות התנועה כלפי פנים וכלפי חוץ, על המאמצים הנדרשים בשעה זו מאת התנועה, על אחד שלשת הגופים. אמרתי להם לא מו"ם אלא בירור